

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. Per me si quis introierit salvabitur, &c. pascua inveniet. Pascentur
agni juxta ordinem suum. Is.5. Sic insuo quisque pascitur ordine, ut nisi
suo quisque se servet in ordine non pascatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

sperabo, Id est, Cur me in adversis corpore & animo crucio quasi adversa essent quæ Deo permittente nobis eveniunt? Non sunt, nec ipsa mors quantumcunque violenta me impetat, poterit quidem separate corpus ab anima, sed

non animam à Deo meo, qui me suum tantò magis morte quàm vita faciet, quantò minus etò post vitam meus.

Vide in 3. parte, In Festo S. Laurentij.

FERIA TERTIA.

DE CVRA CHRISTI PASTORIS IN PASCENDIS OVIBUS.

Per mesi qui introierit, salvabitur, & ingredietur & egredietur, & pascua inveniet. Ioan. 10.

VERITAS PRACTICA.

Pascuntur agni juxta ordinem suum. Isaia 5.

Id est:

Sic in suo quisque pascitur ordine, ut nisi suo quisque se servet in ordine, non pascatur.

RATIO EST, Quia non pasci dicitur qui gratias suo conformes statui non recipit.

Sed nisi suo quisque se servet in ordine, non recipit gratias suo conformes statui, quas recipere si se suo servaret in ordine.

Ergo nec pascitur, ergo ut pascatur suo se servet in ordine, quia sicut prædictum est à Propheta, sic pascantur agni juxta ordinem suum.

I. PUNCTUM.

DIXIT ergo sibi iterum Iesus, Amen, amen dico vobis, quia ego sum ostium ovium. Omnes quotquot venerunt, furis sunt & latrones, sed non audierunt eos oves. Ego sum ostium, per mesi qui introierit, salvabitur, & ingredietur & egredietur, & pascua inveniet. Fur non venit nisi ut furetur & mactet & perdat. Ego veni ut vitam habeant, & abundantius habeant.

Mira certè Pastoris nostri circa pascendum suum gregem cura: neque enim tantum non perdit gregem sicut latro; neque ut cæteri pastores de grege suo pascitur, sed ita suas oves pascit & fovet ut vitam habeant & abundantius habeant, id est, ut abundant his quæ ad vitam spiritualem & æternam conferunt. Et quod magis

mirum, longè plus re ipsa præstat quàm promittat verbo; nam oves suas tam variis & exquisitis modis quotidie pascit & nutrit, ut quot Scripturæ sunt Capita, tot sint spiritualia pascua; quot sunt ejus Inspirationes & consilia, tot sint diversa nutrimentorum genera. Per singulos denique dies unicuique suarum ovium, quantum in se est, suum ipse Corpus in cibum porrigit. *Qui Pastor ovium proprio pascit & nutrit? Et quid dico, pastor,* ait S. Chrysostomus, *matres multa sunt quæ post partus dolores, filios alim tradunt nutricibus. Hoc autem ipse non est passus, sed ipse nos proprio sanguine pascit, & per omnia nos sibi coangmentat.*

Hæc sunt videlicet uberrima pascua de quibus apud Ezechielem fusissimè, ubi suscitatur germen nominatum, Id est, præter communes & ordinarias, specialis quædam Gratia quæ unicuique particulatim confertur *juxta suum statum*, & ordinem in quo jam cæpit vitam agere, jam vacare salutem, jam Christo ministrare.

Hoc est modò diligenter expendendum, ut quanti nostra refert sic à pastore nostro pasci, tanta servandi ordinis habeatur cura, cum alioquin nisi quis suo se servet in ordine, non pascatur.

Ratio hinc tota pendet ut probè intelligatur, quid sit unumquemque pasci & nutrirî à Christo ad vitam spiritualem & æternam. Neque verò id melius explicari potest quàm per analogiam & respectum ad vitam corporalem, ut sicut unusquisque pro suo statu corporis, pro suo gradu ætatis, pro suo vitæ degendæ modo his & aliis cibis alitur & roboratur; sic plane ex variis quos Christus profert cibis, vel ex uno & eodem, tantum quis sibi sumat quantum suo congruit statui, suo gradui, suo vitæ instituto.

Vide ne quàm sint varia vitæ agendæ instituta? Quam diversi status, quàm distincti ordines,

& quàm ipforum etiã multiplices ordinum gradus! Tot esse puta diversas gratias quibus sic oportet unumquemque nutrin conformiter suo statui, ut nisi quis sic nutriatur, non possit pasci & nutrir. Sic spiritus qui dicitur esse in Sapientia, dicitur *sanctus, unicus, multiplex, omnem habens virtutum, omnia prospiciens & qui capit omnes spiritus*. Ipse est autem Christi Domini spiritus, qui cum sit unicus se tam multis tamen modis communicat quàm multi sunt & varij quibus seipsum communicat. Et quia non per seipsum solum sed per homines familiam suam regit & pascit, sic propterea Patrem familias exoptabat, qui præter cætera nosset suis dare mensuram tutici, id est, cibum unicuique commensuratum. Talis erat Apostolus, qui Corinthios nutriens: Non potui vobis loqui quasi spiritualibus, inquit, sed quasi carnalibus, tanquam parvulis in Christo lac vobis potum dedi, non escam: nondum enim poterat. Quasi diceret, sic se cunctis Christus accommodat, & quisquis Christum repræsentat sic se suis debet conformare alumnis.

Sic præclare admodum S. Gregorius in illa Verba Job, seu potius Domini Jobo loquens: Quis posuit in visceribus Sapientiam, vel quis dedit gallo intelligentiam? Ac si diceret Dominus, inquit S. Doctor: In cor hominu humana Sapientia, superna Sapientia gratiam qui infundit? Vel ipsis sancti prædicatoribus quis nisi Ego intelligentiam dedit, ut sciant quando vel quibus debeant venturum mæventuriare? Idcirco enim quando & quid agant sentiunt, quia hoc intrinsecus me revelans cognoscunt. Et paulo post: Intelligentiam gallus accepit ut prius nocturni temporu horas discutiatis, & tunc demum voces excitationis emittat, quia videlicet sanctus quisq; prædicator in auditoribus suis prius qualitatem visæ considerat, & tunc demum ad erudiendum, congruam vocem prædicationis format. Quasi enim horas noctu discernere est, prædicatorum merita dijudicare: quasi horas noctu discernere est actionum tenebras apta incroptionis voce corripere. Gallo itaq; intelligentia desuper tribuitur quia Doctore Veritatis virtus discretionis, ut noverit quibus, quid, quando, vel quomodo inferat, divinitus ministratur. Non enim una eademque cunctis exhortatio convenit, quia nec sanctos per morum qualitas astringit. Sape enim aliis officium, quæ aliis profuit. Nam & medicamentum quod hunc morbum immisit, alteri vitæ jungit: & panis qui vitam sortium roborat, per vulorum necat. Pro qualitate igitur audientium formati debet sermo docturum; aliter namq;

viri, aliter admonenda sunt femina: aliter juvenes, aliter senes.

Et quæ multa hic habet, plura verò etiam in tertia pastorali parte; unde id evidenter patet quod sicut ad pastum & nutrimentum vitæ spiritualis oportet gratias suo conformes statui, sic planè qui gratias illas non reciperet, non pascetur, non nutretur, deficeret & periret; sicut illi parvuli qui perierunt panem, & non erat qui frangeres eu; aut sicut Ille qui percussus est ut faceretur, & cuius cor aruit, quia oblitus est comedere panem suum.

II. PUNCTUM.

SED nisi suo quæque se servet in ordine, non recipit gratias suo conformes statui.

Quatuor hic sunt distinctè declarandæ: Primum est, sic diversos esse staturos gratiarum gradus & ordines, ut quod in uno est donum sive talentum, non sit in alio, quod egregiè S. Gregorius in gratias quas vocant gratis datas, ostendit ad illum Jobi locum ubi Dominus ab eo quaerit, *Ubi eras quando ponebam fundamenta terra. Indica mihi si habes intelligentiam, quis posuit mensuras ejus si nosti, vel quis tetendit super eam, lineam*. Sic autem S. ille Pontifex ad allegoricum & moralem traducit sensum: *Quis nisi Conditor noster hujus terre mensuras ponit qui interni iudicij secreto moderamine, alij sermonem Sapientia, alij sermonem scientia, alij plenam fidem, alij gratiam sanitatum, alij operationem virtutum, alij Propbetiam, alij discretionem spirituum, alij genera linguarum, alij interpretationem sermonum tribuit, quatenus in uno eodemque spiritu: sic Verbo Sapientia polleat, nec tamen sermone scientia, id est, doctrina fulciatur: quia sentire atque invenire sufficit etiam quod per discendi studium non apprehendit. Ille sermone scientia fulgeat, nec tamen in Verbo Sapientia convalescat, quia & explorare sufficit quantum didicit, & tamen ad sentiendum ex semetipso subtile aliquid non assurgit. Iste per fidem elementu imperat, nec tamen per janitarium gratia infirmitates corporu curat. Ille orationu ope morbos subtrahit, nec tamen arenti terra verbo pluvias reddit. Iste operatione virtutum, ad præsentem vitam etiam mortuos revocat: & tamen Propbetia gratiam non habet, quæ sibi ventura sunt ignorat. Ille ventura quæque velut præsentia attendit, & tamen in nulla figurum operatione se exercit. Iste per discretionem spirituum in factis subtiliter mentes conspiciunt, sed tamen diversis generis linguas nescit.*

scit. Ne diversi generis linguas examinat, sed tamen in rebus similibus dissimilia corda non pensat. Alius in una lingua quam novit, sermonum pondera interpretando prudenter discutit, & tamen reliquis bonis qua non habet patienter caret. Sic itaque Creator noster atque dispositor cuncta moderatur: ut qui extolli poterat ex dono quod habet, humilietur ex virtute quam non habet.

At verò, quod secundum est declarandum, saepe fit ut suo minime statu contenti homines aspirent ad superiorem gradum vel ad illud donum quo carent, & quo alios eminere vident, sicut ille Diotrophes de quo S. Joannes in Epistolis, *Volebat in Ecclesia primatum gerere*: aut sicut illi Secvæ Principis Sacerdotum filij, ut est in actis Apostolorum, volebant in Christinomine Demones e corporibus expellere; vel sicut illi Machabæorum æmuli, qui non erant de semine eorum per quos facta est salus in Israel, volebant sibi nomen facere, nec dubitarent propterea se bello credere ubi turpiter ceciderunt; nam quod dicit S. Gregorius de gratis illis gratuitis referri potest ad alia quævis munia sive vocationum genera, vel ad diversos in una & eadem vocatione gradus & quas vocant habilitates.

Atque hinc tertium intelligitur, quod qui ambitione se aliò promovet quam quò vocatus est, non se suo servat in ordine, quod sibi suisque omnibus diligenter cavebat Apostolus cum diceret omnibus per gratiam qua data est sibi, non plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem, & uni: uique sicut Deus divisit, mensuram fidei. Et alibi: Non enim audemus inserere aut comparare nos quibusdam qui se ipsos commendant, sed ipsi in nobis nosmetipsos metientes, & comparantes nosmetipsos nobis: Nos autem non in immensum gloriabimur sed secundum mensuram regula qua mensus est nobis Deus.

Quattum inde porro sequitur quod qui se non ita continet intra præscriptos sibi limites, sed vel supra vel infra defecit & a recto deviat, non recipit gratias suo conformes statui, quia quas illi Christus offert ut se in suo statu perficiat, negligit: & quas vellet pro alio quem ambit statu, Christus non offert, prout ipse dicebat, qui fidelis est in minimo, & in majori fidelis est: & qui in modo dice iniquus est, & in majori iniquus est; Qd. non sic ambitione transitur ab uno in alium statum, sed prius in minori dato fidelitas est præstanda & probanda; tum deinde in superiorem fiet provectio. Nam qui fidelem se in unonon probavit, nec fidelis esset in altero & qui primis non bene uti-

tur gratis, abuteretur secundis, quod certe est & cum Christo, & secum iniquè agere.

Quod tam eloquentia & apicè S. Gregorius prosequitur in eundem qui supra dictus est Jobi locum ut licet forte alias jam memoratus fuerit, nunc autem quod univèrsim aiebat Sapiens, *ma-* Pr. 15.
la aurea in lectu argenteo, qui loquitur verbum in 1. Cor. 11.
tempore suo, particulatim de hoc sancti Pontificis
verbo dici potest, qui postquam illud Apostoli
retulit, nam & corpus non est unum membrum sed
multa, quod si essent omnia unum membrum, ubi
corpus: nunc autem multa quidem membra, unum
verò corpus, sic pergit, quid enim S. Ecclesia, nisi
superni sui Capitis corpus est: In qua alius alia ur-
dendo oculus, alius recta operando manus, alius ad
injuncta discurrendo pes, alius præceptorum vocem
intelligendo auris, alius malorum fœtorem, bono-
rumq; fragrantiam discernendo naris est. Qui cor-
poralium more membrorum, dum vis: sibi sibi ac-
cepta officia impendunt, unum de sanctis: sicut omni-
bis corpus reddunt: & cum diversa in Charitate
peragunt, diversum esse prohibent ubi continentur.
Si autem unum quid cuncti agerant, corpus utique
quod ex multis continetur, non esset: quia videlicet
multipliciter compactum non existeret, si hoc con-
coris membrorum diversitas non teneret. Quia ergo
sancti membrum Ecclesia virtutum dona Dominus
dividit, terra mensuras ponit. Vnde iterum Paulus
dicit: Vnicuique sicut Deus divisit mensuram fidei.
Et rursum: Ex quo totum corpus compactum, &
connexum per omnem juncturam administrationi,
secundum operationem in mensura uniuscuiusq;
membrum augmentum corporis facit in edificatione
sui in Charitate: sed cum miro consilio auctor ac di-
spositor noster huic illa largitur, qua alij denegat,
alij hac denegat, qua isti largitur: mensuras sibi po-
sitas egredi utitur, quisquis posse plura quam accepe-
rit, conatur: ut forsasse u, cui tantummodo datus est
oculorum præcepta dissere, tantet etiam mira-
culu coruscare: aut se, quem superna virtus donu
ad sola miracula reborat, etiam divina legu pãde-
re occulta contendat. In præcipitio enim pedem por-
vigit, qui mensuram suarum limitem non atten-
dit. Et plerumq; amittit, & quod poterat, qui auda-
cter ea, ad qua peringere non valet, arripere festi-
nat. Nam & membroru nostrorum tunc bene mi-
nisteriu utimur, cum sua cu officia distinctè serua-
mus. Lucem quippe oculis cornimus, vocè verò au-
ribus audimus. Si qui autem mutato ordine vocè
oculis, luci aures accomodet, huic incassum utraq;
patent. Si quis odores velis ore discernere, sapores
mare gustare, utriusq; sensus sibi ministerium, quia
per-

Ioan. 3.

Act. 19.

1. Mach. 5.

Rom. 12.

2. Cor. 10.

Luce. 16.

perverto, interimit. Dum enim propriis hac usus non aptatur, & sua officia deserunt, & ad extranea non assurgunt. Bene itaq; David Propheta intra acceptas ex divina largitate mensuras pedem cordis presserat, cum dicebat: *neg, ambulavi in magnis, neg, in mirabilibus super me. Super se quippe in mirabilibus ambulat, si appareret magnus, ultra quam posceret, quaret. Super se namq; in mirabilibus atollitur, qui & in his, ad qua non sufficit, videri idoneus conatur. Bene intra has mensuras etiam in ipsa Paulus predicationis sua se latitudine conserabat, cum diceret: Non enim audeo loqui aliquid eorum qua per me non efficit Christus. Ne si videlicet ipse Paulus, ipse quantum vis Apostolus, ipse quantum vis Doctor gentium, sibi statutas praetergrederetur metas, non ita reciperet conformes Apostolatus suo gratias, quemadmodum si se suo servaret in ordine.*

III. PUNCTUM.

SIC igitur quod dixit Propheta Isaias pascuntur agni iuxta ordinem suum; sic inquam ordinare pascuntur ut nisi se stant ordinare pasci, non pascuntur. Quomodo enim pascereunt nisi reciperent gratias, suo conformes statui? Quomodo vero illas reciperent si statum ipsi suum perverterent? *Adam ubi es? Noverat profecto ubi esset qui sic illum vocabat Deus: sed ut ipse Adam se nosset, atque ut intelligeret qualem recipiendis deinceps gratias posuisset obicem ex perverso suo statu, sic illum ad se revocat, sic illum vocat. Adam ubi es? Quid non ubi te collocaveram, non ubi te statueram, non ubi te pascendum & nutriendum susceperam. Sic paulo post de rebellibus Israelitis ipse inquit Deus, Dixi, ubi nam sum? Cessare faciam ex hominibus memoriam eorum. Quandoquidem se à me subtraxerunt, subtraham eos & à solita mea cura, & ab humana etiam memoria.*

Sic & Dominus cum leprosos decem curasset unusque tantum accepti gratitudinem beneficij demonstrasset, *Nonne decem, inquit, mundati sumi? Et novem ubi sunt? Non est inventus qui rediret & daret gloriam Deo, nisi hic alienigena. Et ait illi, surge, vade, quia fides tua te salvum fecit. Quid, non sic alii, non sic salvi fient quia non ita perstiterunt in eo pietatis statu quem praese ferebant cum sanitatem poscerent.*

Quamobrem cave omni modo factum & ambitum; Audi haec Ecclesiastae, & Ecclesiastici monita; *Si spiritum potestate habens ascenderit super Raynefue Pars quaris,*

eo, locum tuum ne dimiseris. Id est quantumcunq; agitatus ambitionis aestu, cave quidquam propterea moveas aut loquaris. *Sic in testamento tuo & in illo colloquere, & in opere mandatorum tuorum veterasse. Ne manseris in operibus peccatorum, Confide autem in Deo, & mane in loco tuo. Facile est enim in oculis Dei subire honestate pauperis. Beneficium Dei in mercedem rufi festinat, & in hora veloci processus illius fructificat. Hoc est, ne labores vel cogites in te altius promovendo, Divina haec est cura, nec Deus tibi deerit; dummodo non illi desis, nec te ab illo submoveas.*

Quod si forte aliqua tux praestantiae subiret animum cogitatio, statim recoga qualis ex te sis, qualis tu fueris, & qualis esses si te Deus deleteret. *Vbi eras, inquit, quando ponebam fundamenta terrae? Rursum profecto haec revocandus magnus ille Gregorius, qui postquam fundamentum illud timorem Divini dixit esse Judicij, sic ad eam nostram opportunè pergit: Posito itaq; prospera formidini fundamento, cum virtutum fabrica in altum ducitur, necesse est uniusquisq; proficiens vires suas caute metiatur, ut cum Divina constructione magnus esse jam caperit, semetipsum efficiat sine cessatione quod fuit. Quatenus attendens humiliter quod per meritum inventus est, nequaquam sibi arrogat quod per gratiam factus est. Vnde & nunc beatus Iob per supernam vocem ad semetipsum reducit, & ne de virtutibus gloriarı audeat, de antea acta vita memoratur, eiq; dicitur, Vbi eras quando ponebam fundamenta terrae? Ac si iustificato peccatori Veritas aperit dicat, Virtutes à me acceptas tibi non tribuas: Noli contra me de meo munere extolli. Recole ubi te inveni quando meo timore prima in te fundamenta virtutum posui; Recole ubi te inveni, quando meo te timore solida vi vs ego ir, tenon destruaam quod construxi, ipse non cesses considerare quod reperi. Quem enim Veritas nisi aut in flagitio aut in excessibus invenit? Sed post hac bene possumus servare quod sumus, si nunquam negligimus pensare quod fuimus.*

Ex quibus S. Doctoris Verbis ne unum quidem non magnopere recolendum, sed illud in primis vel maxime quo dicentem inducit Deum *Noli contra me de meo munere extolli.* Sic enim sic frequentius, apud illos praecipue, qui melioribus à Christo pascuntur pascuis, & crebrioribus munerantur donis, ut sese efficerant & de Christi munere contra Christum se extollant. Quod quum sit tetrum & immane, sic ipse Dominus multis apud Prophetas exaggerat: *Incrassatus dilectus, Domus, impinguatus & recalcitra vit: FILIOS matrios, & If. I.*

Ecclesi. II.

Iob. 38.

L. 28. Moral. c. 10.

Gm. 3.

Div. 32.

L. 17.

St. 10.

Th. 2.

*Exaltavi, ipsi autem spreverunt me! VOS educa-
vi & enutri vi, inimicus consumpsit eos.*

In quibus Verbis tria sunt ad gravitatem cri-
minis insigniter exhibendam. Primum est, ipsum
recalcitrare contra Christum, vel eum spernere!
Nonne ex ipsis patet verbis, quàm sit grave? Se-
cundum est, recalcitrare post accepta beneficia,
certè id gravius. Tertium verò quod est gravissi-
mum, ex illis acceptis gratiis & beneficiis sic in
benefactorem insurgere, ut quia virtutem dedit,
inde præsumas: quia scientiam largitus est, inde
superbias: quia dignitates contulit, inde contem-
nas infimos: quia löggyos in domo tua tibi pro-
duxit annos, inde domesticam ausis disciplinam
abjicere. Nihil profectò dolentius in tota patien-
tis Christi repetita memoria, quàm has audire

Antitheses, & opposita bonis acceptis mala: *Ego te parvi manna per desertum: Ego te potavi aqua
salutis de petra, & tu me potasti felle & aceto!* Sic
ante per Prophetam querebatur: *Popule metu quid
feci tibi, aut quid molestus fui? Responde mihi quia Mich. 6.
aduxite de terra Egypti & de domo servientium
liberavi te; Ideirco scilicet jam mihi servire re-
nuis! ò quàm longè est alius humilitatis sensus
quo velut arbor onusta fructibus, sic se humilis
tantò magis deprimat quantò beneficiis extolli-
tur.*

Vide in 1 parte, Feria 6. Hebdom. 2. in Adven-
tu, ubi hæc demonstratur Veritas:

Quò quis est major, eò est humilior.

FERIA QVARTA. DE BONITATE PASTORIS CHRISTI SUUM PROTEGENTIS GREGEM AB OMNIBUS INIMICIS:

*Ego sum Pastor bonus, Bonus pastor animam suam ponit pro
ovibus suis. Mercenarius autem videt lupum ve-
nientem, & fugit: & lupus rapit & di-
spersit oves. Ioan. 10.*

VERITAS PRACTICA.

Quem Christus protegit si ab hoste vinca-
tur, non est victoris virtus, sed
victi vitium.

*RATIO EST. Quia non iam victoris est virtus
sua fortitudo, quàm victi vitium, quan-
do victus victore est fortior, si pugnare ve-
lit.*

*Sed quem Christus protegit, quo viù est hoste fortior
si pugnare velit.*

*Ergo si ab hoste vincitur non est victorie virtus
sed victi vitium; Quod quàm si ignavum &
ignobile iam satis patet, unde restat pugnandum
& vincendum cum Christo.*

I. PUNCTUM.

Job 5.

SICUT tres turba Chaldaeorum dicuntur
invasisse gregem Jobi, sic triplex hostium
acies tanta in Christi gregem conspirat
audacia, ut qui se aliquando lacescitum

non sentiret, timendum illi esset, ne ad Christi
hostes potius quàm ad ejus gregem specta-
ret.

Tres autem illos hostes tribus distinctis no-
minibus lupus, mercenarius & fure, præclare Do-
minus designavit; *Lupo* scilicet rapacem Dæmo-
nem; *Mercenario* fallacem mundum; & *fure* la-
tentem amorem proprium, unde graviora nobis
quàm ex aliis damna invehuntur. Poterat verò
Christus Dominus sic illos penitus arcere ho-
stes, ut nulla gregem ex parte possent invadere,
sed maluit invadendi potestatem sic illis relin-
quere, ut se suum protegente gregem nihil con-
trà possent, nihil prorsus in quemquam è suis ef-
ficerent nisi qui ultra se vellet illis addicere.

Quod quidem Bonitatis & Sapientia lucu-
lentum est opus, quando quidem non aliter nos
impugnare permittuntur hostes quàm ut à no-
bis expugnentur, quàm ut in partem victorie sic
deveniamus, atque in cælo de illis cum Christo
trijphememus. Sic palmas in manu habent quot-
quot in cælo sunt ut refert qui apertura vidit
cæli: sanctus Joannes: sic nempe omnes pug-
na.